

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOUS SI TE BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, DEU cts.

UN REFRESC

Diuenge qui vé a les 7 del capvespre en el local de CA NOSTRA (Rambla 10-pral.) hi haurà un refreesc germanívol, per fer coneixensa els distints elements que vulguin formar part d'aquesta nova agrupació.

La Festa de L'IGNORANCIA

Per segona vegada havia arribat el maig, amb totes les seves flors, desde que la nostra estimada IGNORANCIA surtí an el carrer, tractant de refermar aquella corrent ben mallorquina que des de feia molts d'anys s'era estroncada o se filtrava pels cruïes del roquisam, sense poder apagar la set ni d'els aucellets que canïaven amb la seva llengua!

Per segona vegada sortí el crit d'Avant! donat en aquesta fulla, i dins el cor de molts brollà el sentiment d'anar a veure-se, a conèixer-se, i a darse un fort abraç de germanor. I la festa de l'IGNORANCIA, llevor petita, pero sana, diuenge feia un any, enguany s'es mostrada com un bell arbre en creixensa esplèndida, prometedora de fruits abundosos i sans.

Preparatius

Desde feia dies qu'el nostre estimat Director se movia per organissar la festa. A la veu d'Amunt! se despertava gent de tot arreu, i cada dia s'anaven apuntant ignorants, per acompanyar-mos. I a mida qu'el número engrassia, la satisfacció creixia. I també la preocupació del nostre Director que veia un poc difícil fer un bon afroç per tanta de gent.

El primer estol

El dissapte de-capvespre prengue'el tren el primer estol. Deu ignorants emprengueren el camí. Arribats a Consell, trobaren el carruatge del bon mallorquí D. Joan Rosselló de Son Fortesa, a quina magnífica possessió s'aturaren i on foren festejats per D. Joan i la seva familia amb aquella esplèndidesa i bon gust que les son naturals. Admirada la casa, els mobles i tota la bellesa del camp, prengueren comiat de la familia Rosselló, i cap a munt falta gent.

Gent coneguda

¡Ecce homo! Un ex-Alcalde de la Ciutat, senyor d'en Toni Piña tan celebrat. Els pocs dies de vida que va tenir heu va fé de primera; però morí d'una caciquisitis. Tal malaltia li ha restada completa la simpatia.

Al poc temps de sortir del poble la roca del Castell pareixia apegantar-se. S'alsava selvatge, i per cap vent se mostrava propicia l'ascensió.

La vetlada

Aviat la gana mos congregà al revolt d'una taula. El sopar fou lleuger, pero ben fet per la donada. Llavors, comensà la broma. I allà si qu'haguessin disfrutat els nostros lectors! Duia la batuta el nostre estimat Pep de Na Santema, el cual, si gracios está quant agafa la ploma i mos conta les seves ocurrencies, encara heu está mil vegades més, a la conversa. Pero, se feia tart, estaven cansats, i era hora d'anar a dormir. Abans, seixecà un gran fogaró a l'explanada, qu'el degueren veure de casi tot Mallorca.

El demath

Al endemà demathi, quant el sol comensava a enrogir els curaculis de la mont-

nya, tot-hom estava alt. Tots fitsvem amb la vista l'explèndida planura, i cercaven la cinta fumosa qu'el tren deixa al darrerà. Al poc temps comensaven a veure-se puntes negres per dins l'oliverar de la falda del càstell. ¡Ja venen!

L'arribada

Ja devers les 9 comensà a compareixer gent. El primers qu'arribaren foren els de Bunyola. Quina sorpresa mes agradable! Sobre tots aquells infants qu'havian caminat quatre hores! Enhorabona! Encara no mos havíem refet quant vegerem una llarga corrua d'infants! Son de Mancor! I els petits ignorants mancorins, s'arreplegaven en número de més de 40, devora el seu mestre! I darrerà ells, els de Sinen, i dotze jovensans capasos de fer qu'el seu poble se capgiri. I després, els d'Artá, i els d'Inca, i de Binisalem. De per tot ye la gent! De per tota Mallorca! I per fi l'Orfeo Mallorquí. El benemerit Orfeo, que venia a honrar-mos, i a deleitar-mos amb els seus armoniosos cantos. Tot complet! Homos, dones i infants! Tots amb el seu amic i protector D. Antoni Pol. La seva arribada fou felicitada per tot-hom.

La missa

Passats els primers moments d'efusió i descansats, se comensà la missa. La dirigué Mossen Galmés, e notari apostol. I l'Orfeo Mallorquí comensà la seva tasca. ¡Quina impresió! Poques vegades en la vida haviem sentit emocions més fortes! Els motets de n' Eslava, dits amb tot fervor, mos arribaven a les entranyes, i mos feiem tremolar de sentiment. A més d'un, vegerem, amb els ulls espiretjant!

El dinar

Acabada la missa, comensaren els preparatius pel dinar. Llargues taules se preparaven devall la porxada. I molts s'espragiren per l'explanada del castell, i se conversà, i se rigué... fins que donaren la veu. L'arros va esser mol bó i molt ben servit. Cadascú, tregué, després el seu sarró, i s'acabà d'omplir! I comensaren els brindis. Par'á *El Conrador*, En Lluís Martí, en Ramon Morey, el vicari... etc.

En Pau des Piá, llegí una poesia... Tot-hom va esser aplaudit. Tots possaven damunt totes les coses l'amor a Mallorca sobre tot!

La baixada

Devers les 4 comensà la desfílada. El caminó semblava un rosari de gent. E

nostre dibuixant se va afartà de fer fotografies! I cantant i conversant tots satisfets i contents arribarem an el poble.

Dins el poble

El Senyor Batle, mos esperava a l'entrada de la vila. També hi havia els nins de la costura de D.ª Paula Alemany i els nins de D. Miquel Homar. Els quals, a la nostra arribada entonaren l'Himne a Alaró, i després, comensà la manifestació: tot el poble anava alt. Arribats al Ajuntament, forem obsequiats per aquest. Tot-hom, desde el Sr. Batle, se desviava per noltros...

Les cantades

L'Orfeo se col·locà damunt una terrassa. L'immensa plassa de l'Església estava de gom en gom, se feu el silenci i l'Orfeo comensà. Cantà el programa anunciat, essent aplaudit a cada cançó. La tonada de sa Tafona i la cançó de Nois sobre tot, ho foren amb entusiasme.

Acabat, el Mestre D. Miquel Homar, donà gracies an els Ignorants, en nom del Ajuntament, i donà compte an el poble de les grans millores qu'aquell dia s'havien acordat construir grans locals Escolars...

Tot acabà amb Visca Alaró!—Visca l'Orfeo!—Visca l'IGNORANCIA!—Visca Mallorca!

Regrés

Era ja ben entrada la nit, quant preniem comiat dels bons alaroners i dels nostros amics de la familia de Son Fortesa... I ben tart, quant arribarem a Ciutat.

A Randa

Ja passà la festa. L'IGNORANCIA creixerà, Mallorca s'aixecarà al seu entorn. Quant l'any qui ve, en tal dia, si Deu ho vol, se pugi a Randa, serem molts mes... molts mes...

En nom de L'IGNORANCIA i en nom de Mallorca, donam les gracies an els qui amb la seva presència feren la festa mes bella de lo que mai havíem somniat. I sobre tot al Orfeo Mallorquí... I an els joves i nins que vengueren a estar al mig de noltros. Amics! Fins l'any qui vé!

EL SEMBRADOR.

Per l'excursió de L'IGNORANCIA

Deixant l' ampla planura, qu'es terra de revolta, avui dalt la muntanya venim a respirar, i tots, a nostra pena, cantam alegra absoluta, i nostra gana es molta, i vestro cant més clar.

Per noltros primavera se convertí en fragancia, i si bé les costes regarem de suó, tot a més gloria sia de la jove IGNORANCIA i heu val aquesta joia preuada d'Alaró.

Del cim de la muntanya històrica i grandiosa ovirant tota l'illa del gran Conqueridor, digau si no es Mallorca la terra més hermosa i si no mereix ella, enter el nostro amor.

Cantau, orfeonistes, avui tonades nobles i feis la competencia als Mures rossinyols; d'aquí vestres veus sanes dominen tots els pobles, d'aquí els himnes s'enlairen i prenen dolços vols.

Els cors aquí s'espaien, els esperits s'exalten, la vista s'extasia, l'ànima no sent pes; pareix que per la gloria ja pocs escalons falten ¡Aquí dalt es Mallorca! Allà baix... no sé qu'es!

Estimem molt les runes d'uns dies que pasaren, dins on els fets heroics formaren gloriós munt.

besem i tot les pedres qu'els nostros vells honraren i estant amunt els cossos, aïsem l'ànima amunt
I dins el casal noble, orgull de nostra rassa.
a on de rebel·lia ja mai s'alsà cap crit,
resèm un Pare nostro pel soldat feel Sant Bassa
i pel seu bon company el màrtir Sant Cabrit

PAU DES PLA

Castell d'Alaró 9 Maig 1920.

L'excursió de «L'Ignorancia»

Heu de pensar i creure, fills meus, que quant vaig sebre que aquest setmanari organitzava una excursió a Castell d'Alaró, de totduna ja m'hi vaig apuntar ben cregut de que pujar a un Castell, avuy que s'han descuberts els murters de 42, era una cosa fàcil, i que una volta allà contemplaria s'ast amb el qual foren rostits aquells nobles antepassats nostros que responien an els vulgars noms de Cabrit i Bassa.

Diumenge prenc tren a s'estació de Palma i arrib a Alaró a les nou i busques.

Tenia una intenció, santa com se suposa, de visitar un bon amic que viu carrer que no pasa, però obrint uns uis com a salers, no vaig trobar la làpida aclaratoria i convenient. Després vaig sebre que l'havien substituïda per un'altra que deia *Calle de Gaspar Perelló*, tantsols per fer-me la guitza i perque no pogués comptar amb una somera jove i sense mals vicis, que m'haguera conduit an es curucull des Castell sa i salvo.

Vaig atravesar Alaró; i com «demanant demanant troben Roma» a la bona de Deu arrib fins a darrera les cases de Son Curt. Allà, asseguda a uns escalons, vaig trobar una familia ciutadana qui havia equivocat el camí. Segons confessió propia, feia moltes hores que anava pujant i devallant montanyes sense trobar castells ni consol. A concepte d'ells, l'havíem bollada i anant carretera amunt, mos perdriem de precís. A les hores me va sebre greu no haver comprat una brúixola que disapte hi havia ben venal a sa plassa de l'Olivar, però com tot té compostura, menos la mort, en aquell precís moment me serví de providencia en forma de guia, un català, antic corista de *L'Olla* i que no vol abandonar Mallorca, encara que'l viure aquí li haja costat un ull. Botant dues parets ja tenguerem es camí dret i segur per arribar an es Castell d'Alaró. Aquell guia voluntari era especialista en profetisar *desgracies*.

—D'aquí al Castell — me deia — hi ha dues hores bones, i al final queda el *pinjol*.

—Be anam — li contestava jo que ja no poria dir *pruna* i son Curt i tot l'havia trobat llarc.

Era un bon català, *encara que brut*, segons confessió d'ell mateix, i antes d'arribar a s'altura des *Verger*, ja m'havia convidat a *seca* i m'havia cantat un bocí de choro perque me convencés de qu'era tant cantant com jo mateix. L'homo me va confondre amb un corista de l'*Orfeo Mallorquí*.

Havia arribat ja a lo qu'es guia català deia es *pinjol*, que venia a esser una cosa així com un camí de cabres, quant vaig sentir passes a darrera, les quals varen esser de l'ilustrat mestre de Mancor qui anava costa

amunt amb tota sa nierada. Dava gust veure aquells infants tots nets i curiosos, fent cara d'intel·ligencia, qui venguent a peu desde Mancor, seguien pujant tant fresquets i tranquils com si escalant montanyes se trobassen dins el seu vertader element. Felicitarem el seu mestre, i allò mos donà coratge per seguir avant sense voler-mos retre.

Quant arribarem a ses *Estacions*, els atlots digueren an es mestre si les havien de fer.

—No — los contestà ell — seguiu endevant qu'es hora d'arribar.

Jo ja tenia el cor qui'm feia tu-tup, i ses cames qui'm feien figa; tant era així, que a sa tercera estació me vaig aturar.

—Mestre — li vaig dir — jo me quiet a fer ses *Estacions*.

Aquell bon mestre, qu'es persona fina i anava de compliments, volia acompanyar-me en el sentiment, però jo li vaig dir que a dalt mos trobaríem i que ses estacions serien més que ses del *Via-Crucis*.

Vaig arribar a la bona de Deu, quant sortia sa missa, sentint els cants de l'Orfeo qu'eren dignes de sentir, vaig menjar un arrós que valia un *patrocini*, una truita que deia menjau-me i un bossi de fiambre, obsequi d'un dels excursionistes, que dava les dotze en punt de mitx dia. Dels *discursos* no'n parlem; sols fas constar que dos dels més caracterisats per dir quatre paraules, s'eclipsaren a l'hora crítica. El mes oportú va esser el caricaturista que fent de tenorio donà un *viva* a les coristes.

No vull alabar es panorama, que val bé sa pujada, ni es Vicari, qui se portà com un homo sant i hospitalari. Sa pajesa que venia patenes i rosaris, va fer una venta orba, tant es així, qu'es regionalista més antic de Mallorca, li volgué comprar es darrer que li quedava, i resulta que tenia un *gloria patri* corcat.

Sa devallada va anar com una seda. Com una verga de llamp vaig passar pes *Verger*, *Son Penyaflor*, i *Son Curt*, i de sa mateixa arrancada no'm vaig aturar fins a s'entrada d'Alaró, casi pegant de morros an el Bal·le que mos esperava. Per cert qu'es el Bal·le més simpatic qu'existeix en el mon.

Un altre que vos diga la nota piramidal que mos donà sa mestra d'Alaró fent cantar aquells infants, que un tenia ganes de menjar-los-se a besades; un altre que vos diga com quedaren ses Autoritats i tot el poble en massa; jo per la meya part, no sé com alabar en Biel es fondista; no sé com alabar el Bal·le i totes ses autoritats; no sé que dir d'aquelles alaroneres tant garrides que mos esperaven, i de tots els alaroners en general, los quals consider, per ses atencions que amb noltros tengueren, la gent més educada, la gent més culta i la gent més hospitalaria qu'existeix en el mon, i sols demán sa repetició més aviat que depressa.

L'única nota trista la sufrí es meu coral amic Segura, que, fent una dreuera, se feu an els calsons un *set* que pareixia un *vuit*; però ja diuen els forasters que *no hay funció sin tarasca*.

il totes com aquesta!

PAU DES PLA.

L'IGNORANCIA

An En Francese Bernareggi

He admirat llargament les belleses
de tes teles maselles de vida,
i he sorprès la mar blava, sens mida
besà'ls peus a les penyes enceses.

He esguardat les taronges sospeses
qué's mirauen dins l'aigua dormida,
i he sentit les rialtes pageses
resonar dins la conca florida...

Contemplant la pintura embaumada
de tos llenços de «l'Illa dorada»,
he desclos el misteri d'amor.

d'una verge qui resta encantada
(p'el mar blau dolçament brecolada)
sospirant per lo seu aimador!

M. LÓPEZ LLULL

S. A. M.

Abril de 1920.

La mala organització del obrer mallorquí

Essent com som amic del progrés i de la
evolució de la humanitat, no sé com expli-
car-me, el goig que tenc de veure que durant
pocs anys hem adelantat de bon de veres.

L'esperit del obrer intel·lectual es el qui ha
duït l'adalanto que avui disfruta l'obrer ma-
nual.

En el món hi ha dues forces que moven
tota l'humanitat: son les dues dels dos obrers:
intel·lectual i manual.

L'intel·lectual instrueix i educa així com pot
l'obrer manual, el seu germà.

Sabem que les màquines perque funcionin,
necessiten la col·laboració de aqueixes dues
forces.

Els adelantos fets en agricultura industria
i comerç, dependeixen dels dos; no essent
possible un bon rendiment sense les dues
forces.

L'experiència nos mostra que l'obrer més
instruït sol tenir més educació; per això l'o-
brer intel·lectual es més educat que l'obrer
manual.

Per lo tant, perque el món evolucioni, es
necessari obrar per l'educació i no per la for-
ça bruta, i no deu haver d'esser que el qui té
major número de vots governi, sino el qui
està més ben organitzat i educat.

Succeeix que els obrers manuals son en
major número que els intel·lectuals però...

Sense entrar en detalls de quines son les
causes perque l'obrer manual no disfruti de
l'educació que li pertany com homo, no hi ha
dret a fer certes coses.

Disapte passat, dia primer de maig, els
obrerers feren la seua festa.

Aquesta, que fa pocs anys està instituïda,
es ja general, i en veritat dona gust de veure
la bona rebuda que tot-hom, obrers i se-
nyors, li han feta.

Qui més qui manco va disfrutar segons el

seu estat. Però a la nit donaren en el teatro
Balear una funció, a favor dels obrers (!).

L'obra va esser escullida amb vistes i a fer
efecte... Capitalistes viciosos i dolents, i
obrerers virtuosos i bons.

Els descansos los ompliren amb dos con-
certs. Un d'ells tenia per base un cantador
de bona veu, per lo qual fou molt de gust
del públic.

Però com el nostro obrer manual no està
molt format, quant el cantador s'atreu a dir
certs desbarats, aplaudien, i aplaudien amb
més rabia quant més crua era la cançó.

I això es lo que me fa pena. Veure que en
lloc de dirigir-los cap amunt, favoreixen les
seues inclinacions dolentes... I així fan de la
festa del treball... la festa del odi.

Quant trobareu bons Directors?

EL CAPITAN INGLÉS.

2-5-1920.

AUBADA

IMITACIÓ

Dalt el castell d'Alaró

Quin bon estar que hi fa aquí dalt
alluny del món, del món malalt,
alluny de l'humanitat bromosa

qui cerca en va
per dins la mà
febrosa,

un ideal xorc i mesquí
qui dins el néixer té el món
sens flors, sens fruits, sens galania:

un pobre anhel
fill de crudel
follia!

—Pobre, el mortal que els ulls tancats
va trepitjant los bons sembrats

sols per haver la flor mesquina,
car quan l'haurà
se clavarà
l'espina!

Quin dolç estar el que hi fa aquí
dalt eix solar tant mallorquí,
dalt eixa llar tan alterosa

que aixeca el cap
cap coronat—
airosa!

Aquí, l'ambient es pur i sa
aquí, tot pit s'aixampla ufa
i el cor batega ab més fermesa

més fe i ardor
i més amor
encesa.

Aquí, allunyats de la babel,
d'alt eix penyal, més ran del cel,
entre les runes d'una gloria.

fita ideal
d'una eternal
historia.

De aquí, d'on s'ouen los gemecs
de nostra Patria, temorecs,
de la nostra illa empresonada

baix el reixat
d'una maldat
daurada.

De aquí, voltats de amics valents
per santa causa combatents,
veim més en-llà de la planura,
veim més en-llà

i veim brillá
llum pura.

Veim com s'aixampla l'horitzó
i l'aua guaita, i la claró
sorgeix del jorn de deslliurança,

del jorn que diu
de la jolú
bonança...

I veim l'arc-iris dins el cel
cobricelant un alt anhel
ben caramull de fruita sana:

somni preuat
fet realitat
galana...

BUSCARET DE LA PLANA.

9-V-1920.

O TEMPORAL!

Hem anat a escoltar el segon recital d'En
Giovacchini en el Circot d'Obrers Catòlics:
l'artista ho feu bastant bé, però el local es-
sent petit, com es, apenes estava mig de
gent.

Quina llàstima que la Ciutat capdevante-
ra de les dorades Mallorques, se mostri tan
freda per tot lo que sia art i cultura!

En canvi, agombolam la convicció de que
si se fos tractat d'una funció de titeres o jocs
de mans, nos hagerem vists amb prou fei-
nes per a poder-mos-hi, colar. Això es un mí-
rall de la cultura dels nostros dies: el nostros
elegants d'avui, prefereixen posar l'art... a
la puntera de les sabates!

O, la enlairada Palma de l'Illa blava.

O la lluminosa civilització vint vegades se-
cular!

O tempora! O mores!

MILO.

L'EXCURSIÓ

L'hermosísima excursió
que diumenge organisa
a l'alt castell d'Alaró
l'IGNORANCIA; resultá
lo millor de lo milló.

De ponent i de llevant
un exercit ignorant
allá dalt se reuní,
a on tothom, celebrant
la festa, una missa oi.

Una volta reposats,
donant-mos compte d'aquell
immens i esplendit i bell
panorama; del castell
mos sentirem feels soldats.

Perque allá tot es puresa,
perque allá res es profá

i perquè hi ha allà la bellesa que la Divina Grandesa ha negat sempre an el pla.

A la taula reunits, ja apurats els exquisits aliments que mos serviren, parlant molt bé se lluiren els companys més distingits.

Arribà l'hora—per mi molt trista!—d'haver de dir adeu a l'aigueta fresca, i tornà altre pic parti cap avall tresca qui tresca.

A l'entrada d'Alaró amb bells cants de pur amò, la benvinguda més noble reberem de tot el poble digna d'apreci i honò.

I amb suma satisfacció els nostros cors, de regrés, deien tots plens d'emoció: ¡Visca el Castell d'Alaró! ¡Visquen els alaronés..!

MIQUEL CARBONELL Ciutat 10 Maig 1920.

Esquits i espíres

A Madrid hi ha un senyor ministre dels qui desgovernen l'Espanya,—li diuen Bergamin—que oferia deu mil duros a qui se volgués encarregar de la seva cartera. D'això jo en dic fer-ne befa dels pobres contribuents que paguen. Quina granera més grossa que hauríem de menester per pagar quatre granerades.

En els Jocs Florals de Barcelona hi va haver hule, com segurament tots sabeu. Nostros, solament volem recullir una anècdota molt curiosa i que diu molt en favor de la nostra llengua.

En el sopar hi assistiren, entre altres, el mariscal Jofre i el senyor governador.

La cosa anava molt callada i molt seria, quant el Sr. Mestre trobà que havia de moure conversa al mariscal francès. Però aquest no sab parlar en castellà. Com les s'arreglaria el senyor governador qui no sab parlar el francès?

Idò, va rompre la conversa en valencià i s'entengueren admirablement. Això vol dir que la nostra llengua serveix de qualque cosa, al manco per treure d'apuros a un governador molt cult i il·lustrat, que no sab el francès.

Encara dels Jocs Florals de Barcelona. Un diari de Madrid comentant i fent agudeses sobre dita festa, diu que el poeta premiat amb la flor natural fou D. José María Guasch quien el ver repartir tantos palos desapareció como por ensalmo diciendo: Me han «a Guasch» la fiesta.

El qui això escriu segurament encara es passetja per els carrers de Madrid sense rebre cap garrotada ni haver-lo duit a la presó.

Jo trob que n'es ben mereixedor, no per antipatriòtic, sino per la seva mala sombra fent chistes.

El batle de Ciutat va presentar la dimisió per motius de salut. L'Ajuntament si hagués tengut un poc de sentit comú, l'havià d'ha-

ver admesa totduna, però, fent-li prestar un regoneixement mèdic a veure si efectivament estava malalt, i en cas de no esser veritat, posar-li una forta multa per faltat a un dels manaments de la llei de Deu, o siga per mentir.

Es de lo més notable lo que s'ha dit aquests dies amb motiu de la dimisió d'en Fons.

Encara que sigui pecar d'indiscrets volem retreure alguna de les converses que varem sentir molt salades per cert.

Un dels que protestaven per el nomenament de batle de real comitè, s'esclamava diguent que en tota Espanya no hi havia segurament cap ajuntament que toleràs aquests pactes.

—Si, senyor,—respón un tot rebent— a Porreres! i crec que també a Llubi, tenen el mateix torn per elegir batle. ¡¡Tableau!!

Un altre, com argument de forsa, deia: ante todo el honor. La hacienda y la vida son del rey, pero el honor es del alma.

—Angelet!, aquest encara no s'en ha adonat que estam en el sigle vint.

Jo fos d'ell hi afegiríria despres... y a la ciudad que la parta un rayo.

I aquelles notes d'en Maura? I aquells consells que tot sovint dona als seus?

Jo no l'he entes bé o crec que tot el pensament d'en Maura està en governar de cara al poble, no fer cas del cacics, i tirar abaix els mangonetjos d'aquests.

Ara que els mauristes de Ciutat ho enten tan bé, que fan tot lo contrari de lo que los diu el seu quefe.

Ningú tan consequent com l'ex-comisari de sanitat Sr. Llompart.

Quan entrà en Fons no el va votar protestant contra el pacte dels comitès.

Ara no tan sols no n'ha protestat, sino que voia al seu amic Barceló i Caimari i demanà que els batles ho fossin per bienis... i això perquè no ho demanà l'altre vegada?

Basta ja, amics, que en aquesta secció si m'hagués d'espaiar resultaria avui en lloc d'esquits, un diluvi universal.

No vull acabar emperò, sense donar la més coral enhorabona al Sr. Bisbal: es l'únic que en la qüestió del camvi de batle va parlar amb sinceritat, amb el cor damunt sa ma, com deim en bon mallorquí.

Als corresponsals dels pobles

A la nostra festa de diumenge passat al castell d'Alaró varem escoltar algunes queixes dels pobles perquè no mes mos ocupam de Ciutat, feis el favor de ajudar mos ido, enviau coses i les publicarem.

Berbes

Definició: La vida es un ferro-carril; els anys estacions; la mort l'estació d'arribada; els metges les locomotores; i els potecaris les agencies per la venta de billets.

Defecte: La curiositat es una de les qualidats o dofectes que tot-hom du en sí: Vet-aquí una demostració:

A que la major part d'els qui això lleges- que en giraran l'IGNORÀNCIA per veure això

TRENCA-CLOQUES

CAVILACIÓ

França
Inglaterra
Italia

PORQUERET DE LA PELLICA

SINCATEGOREMA

Llinatge—Vocal—Poble de Mallorca
MONGRUCELI D'ARTÀ.

INTRINGULIS

III III3 III III3 on VI III III

UN SUSCRIPTOR.

AMBIDEXTRE

1 2 3 4 — Part del cos.
4 3 2 1 — Peix.

UN PAGÉS DES PLA.

PREGUNTES

- 1. Quin es el sant que mai vol guerra?
2. I el que mai està per bronies?
3. I el més valent?
4. I la santa que no té cap secret?
5. I la que mai pert?

PERE VENTAFOC.

Fins dijous, si Deu ho vol i Maria.

Solucions del número passat:

A la frase feta: Cap i coua.
A la fuita de consonants:

Voldria, ser la llandera del rellotge del teu cor, perquè així sabria jo amb-e qui dus la quimera.

Al ambidextre: Llevar-ravell.
A les preguntes: 1. Sta. Tecla.—2. Sant Roc.—3. St. Marc.—4. St. Pere Regalat.

Concurs PERE VENTAFOC

Logogrific numèric: Serafi, serra, Sara, ser, si, s.

Endevinaires: Un pescador, Viscomte de Morceau, Xim-Lau, Galceràn de Castell-Mora, Xim-Xim, En Rubio, Porqueret de la Pellica.

Sorti premiat Un pescador. Pot passar a recollir el volum de poesies.

JUANET DE SA GERRA.

CORRESPONDENCIA

Aucellet vell.—Que contents que mos feis amb el vostre treball Deu fes que tengües molts de companys.

CuNostra hi cap tot-hom: mentres lo primer de tot en ells sia l'amoria Mallorca.